

Elke C1-cursus is anders. Wat je doet in een cursus is sterk afhankelijk van de gidsen, locatie, weersomstandigheden en vele andere factoren. Ga er dus niet vanuit dat elke cursus hetzelfde zal zijn als deze.

Ik was samen met vier medecursisten al een paar dagen eerder naar Oostenrijk gegaan om in te lopen en samen te klimmen. Na veel tochtvoer te hebben gekocht, reden we met veel spanning naar de camping waar we met onze berggidsen en medecursisten hadden afgesproken. Daar werden onze tassen gewogen en ons materiaal nagekeken. Gelukkig was alles in orde, dus konden we de volgende dag vroeg op pad.

Om negen uur hadden we ontbeten, de tenten weer opgeruimd en onze tassen ingepakt. Vanaf de camping moesten we eerst nog een stukje rijden naar ons startpunt. Eenmaal daar aangekomen kregen we een kaart onder onze neus geschoven en mochten we zelf uitzoeken waar we waren, waar onze bestemming lag en hoe we daar moesten komen. Onze bestemming die dag: de Klostertaler Umwelthütte. Onderweg naar de hut hebben we geoefend met het lopen over rotsen en over blokkenterrein. Die avond na het eten kregen we de opdracht om de tocht voor de volgende dag te plannen. Hier leerden we eerst wat basisregels en gingen daarna in groepjes aan de slag met kaarten en gidsjes. Nadat elk groepje een eigen planning had gemaakt, was het tijd om de planning met de hele groep te bespreken. We besloten dat we de volgende ochtend om zeven uur moesten vertrekken.

De volgende ochtend was de een wat meer uitgerust dan de ander. Slapen op zo'n hoogte met negen anderen in dezelfde ruimte (waarvan een aantal snurken) is nog best moeilijk. Stipt om zeven uur vertrokken we uit de hut. Onze weg naar de gletsjer zoeken ging iets minder snel dan gedacht, want we moesten een paar keer de kaart erbij pakken om te kijken of we nog goed liepen. Maar na een tijdje kwamen we aan bij onze eerste gletsjer! In twee touwgroepen staken we de gletsjer over en niet veel later stonden we op de top van de Schneeglocke. Daar hielden we pauze, schreven we wat in het gastenboek en genoten we van het uitzicht. Op de terugweg naar de hut kwamen we een sneeuwveld tegen waar we rem-oefeningen hebben gedaan. Hierbij leer je hoe je jezelf kunt afremmen als je uitglijdt op een sneeuwelling. Terug in de hut was het weer tijd om de tocht voor de volgende dag te plannen. Dan zouden we een oversteek maken naar een andere hut.

We vertrokken de volgende dag weer vroeg en gingen op weg naar de Silvrettahütte. Onderweg hebben we geoefend met het leggen van zekeringen om stenen heen en het maken van standplaatsen. Daarna hebben we geoefend met lopende zekering. Bij de hut aangekomen hebben we veel oefeningen gedaan met kaart en kompas. Ook hebben we geleerd hoe je op kompas kunt navigeren in mist. En natuurlijk kon de tochtenplanning maken die avond niet ontbreken.

De vierde dag hebben we vanwege kans op onweer de geplande tocht niet gemaakt. In plaats daarvan hebben we gletsjeroefeningen gedaan. Ook hebben we aan de voet van de gletsjer ijs geklommen. Verder hebben we geoefend met ijsboren. Als laatste zijn we die dag ook bezig geweest met het leren en oefenen van knopen. En na het eten hebben we natuurlijk de tochtenplanning gemaakt voor de volgende dag.

De volgende dag zouden we weer een oversteek maken naar een nieuwe hut. Die dag hadden we voorgenomen om de tocht net zo snel te lopen als het gidsje zei dat je erover moest doen. Dit was ons eerder nog niet gelukt. Dus geen onnodige pauzes of getreuzel als we de weg niet zeker wisten en efficiënter zijn in materiaalwissels. Hierdoor kwamen we al lekker vroeg bij de hut aan, waar iedereen tijd had om uit te rusten of spelletjes te spelen. Tijdens de tocht waren we helaas geen goede gletsjerspleet tegengekomen waarin we de seilrolle konden oefenen. Dat hebben we die middag maar op het land gedaan.

Die avond na het eten hebben we een lang gesprek gehad over veiligheid en risico's in de bergen. Aan de hand van dit gesprek hebben we gekozen welke tocht we de volgende dag zouden maken. Nadat we alle risico's goed hadden overwogen, hebben we gezamenlijk besloten dat we de Piz Buin op wilden.

De beklimming van de Piz Buin was letterlijk en figuurlijk het hoogtepunt van de cursus. Alle technieken die we die week hadden geleerd, kwamen in deze tocht terug. En eenmaal op de top stond ik op het hoogste punt waar ik ooit had gestaan, namelijk 3312 meter.

De laatste dag stond in het teken van teruglopen naar de auto's. Onderweg terug hebben we nog een EHBO-oefening gedaan en heeft iedereen een individuele nabespreking gehad met de berggidsen. In deze nabespreking kreeg iedereen persoonlijk advies en hoorde je wat je nog moet oefenen voordat je een C2-cursus kan gaan doen.

Diezelfde zomer had ik genoeg geleerd en voldoende zelfvertrouwen om met andere C1'ers zelfstandig tochtjes te maken.